

Van een Naaisterke en een Metsersknape

De straten lagen met vuile sneeuw beplasterd en 't was glad voor mensch en dier. Aan 't hoekje van de Pandstraat en de Lombaardevest stond een platte wagen, bespannen door drie sterke natiepaarden. Een warme damp krolde uit hun bruine huid en met de deining van hun adem stoof stoom uit hun neusgaten.

Zij hadden het lastig gehad en konden thans wat uitblazen.

Het voorste paard snuffelde langs den sneeuwgrond en lipte een strooke op, dat op en weer schuivend, weldra in den warmen muil verdween.

Een meisje zag de beesten na en kreeg compassie met den eter.

Zonder dralen ontrolde het mooie kind een wasdoeken pakje dat zij onder haren arm droeg en haalde, uit blank papier, twee boterhammen te voorschijn. Voorzichtjes naderde zij het groote dier, dat het kraken van 't papier gehoord had en gulzig den walmenden muil vooruitstak.

Een fijn schreeuwkje. Neen! 't Ging niet. Zoo'n paard, zoo groot en breed! 't Mocht haar vinger eens inslikken en den arm daarbij. Ze liet de hand zakken en keek vreesachtig rond. Groezeligheid raaide door haar rillende lijf en met een wipje was ze weer, twee stappen achterwaarts, op 't voetpad.

Dat ze dan toch maar eens dierf. Zie hoe het dier den pezigten nek rekt en hongert naar 't witte brood.

Voetje voor voetje dreef haar goede hart haar nader. Eindelijk was het rechterbeen vooruit en, met lang uitstekenden arm, bood zij op het tipje der fijne hand, den boterham aan.

Zij deed het sierlijk en bevallig, met blinkende oogjes, nog mooier door de vrees, alsof zij haar jongen ter menuet geleidde. Zoetjes nam 't paard met de puntjes van de warm beslijmde lippen, de almoes aan, zoo fatsoenlijk en welgemanierd of het van rijken huize was.

't Boterhamke viel, in 't zwarte slijk, open als een boek, en daar tusschen krolde als een bloem een stukje tong.

't Goede kind nam den anderen boterham en, driester door de vriendelijke doening van het beest, naderde zij een stap, toen nog een, knoopte haar handschoen los, stroopte dezelfde af en legde het eten in den palm van haar kleine hand, en liet daaruit, als uit een ivoren schaal, het paard eten.

Zonder vaar noch vrees bukte zij zich onder den knauwenden muil en raapte van tusschen de pooten den gevallen boterham op, vaagde met haar mollig handje het slijk weg en stak het brood, met boter en tong, onvervaard in den bek van het reuzendier en aaide het toen, vriendelijk en blijde, den klammen nek.

Waarmede zal het zoete kind, dien morgen, haar eigen honger verjaagd hebben?

* * *

Tegen den stijl van het nieuwe gebouw leunde een

zware metsersknape en at uit den half omlaag gestroopten knapzak den breeden boterham.

Een hond snuffelde aan zijn voeten, likte de krui-
meltjes op en keek toen begeerig, meewarig naar
omhoog om een grooter stuk.

't Was een arm, sjofel beest, met rattige huid en
loopende oogen; een diertje van ieder verlaten, dat
kou leed en honger.

De knape loerde een stond naar beneden en gaf
het arme vieselijke hondje een trap met zijn met
kalk beplekten schoen, dat het kajietend drie
passen verder vloog en, den staart tusschen de pooten
en met platte ooren het op een angstig loopen zette.

— Smerige hond! lachte de metser in zijn blijheid,
omdat hij zoo raak getroffen had.

Hij at voort, smakkend met gulzigen mond, en
keek rond zich, naar de doening op de straat: naar
de moeilijk stappende voorbijgangers, den platten
wagen, de dampende paarden, naar 't blijde meisje
dat haar wasdoek uitsloeg, op haar schoot effen
plooiden, weer toevouwde en toen heendrentelde met
fijne mooie stappetjes, en op den hoek, naar haar
grooten vriend, het etende paard, nog eens opkeek.

Verwondering blikkerde in des knapen oogen. Hij
scheen van streek gebracht en naderde etend het
paard, dat rinkelend den breidel smakte.

Hij, die daar zooeven zijn brutaliteit over het
kleine sukkelaartje had uitgestampt, gaf nu, behoed-
zaam op zijn breede, vereelde hand, met zorgzame
bekommernis, de laatste kruimels van zijn eigen
brood.

G. RAAL

ARTISTENLEED

PORTRETTEEN EN SCHETSEN

*Aan Raf. VAN OS
den held van „Jesuietengood”
17 April 1918, vriendelijk op-
gedragen.*

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN